

Strödda tankar

af

Bero. = *Olivia Krongvist,*
Löfd. Högland,
Jakobstad

Innehåll:

Försent.
Hjulsamhet.
Trohet i det lilla.
Medgång.
Ösaming.
Kampen för tillvaron.
Dyckenskap.
Wänlighet.
Uppförande.

Nykarleby,

1886.

Till ett godt uppförande fordras många ting. Det är ej nog att man visar ett vänligt ansigte och talar milda ord, hvarje handling måste granskas och pröfwas, minsta tanke begrundas och efterfinnas. — Ett godt uppförande mot andra är ej nog, wi måste ock uppföra ojs wäl mot oss sjelfwa.

En engelsk författare omtalar en man hwilken uppställt för sitt dagliga lif följande lefnadsregler:

„War i godt sällskap eller också utan. War aldrig lat. Kan du ej finna nyttig sysselsättning för dina händer, så winnlägg dig att odla din själ. Tala alltid sanning. Gör så löften. Uppfyll dina förbindelser. Behåll dina hemligheter om du har några. Då du talar någon till, så se honom i ansigtet. God karaktär går öfwer allt annat; din karaktär kan ej taga verklig skada annat än af dina egna handlingar. Om någon talar illa om dig så les så ingen tror honom.

Drick aldrig berusande drycker. Brådsta ej åstad att bliwa rit om du will wara lycklig; liten och säker winst gifwer bergning och sinnesslagn. Undfly frestelsen — du torde ej ha kraft att stå emot. Tala aldrig illa om någon. Gör hwar man rätt innan du gifwer allmojor. Les ett rent lif om du will wara lycklig. Spar medan du är ung att du må kunna gifwa ut då du är gammal!“ —

Wore det ej skäl för litet hwar att följa dessa, den engelska mannens regler? —

Om wi toge dem till måttstock för vårt uppförande och försökte lesiwa derefter skulle wiäst skuggidorna i mångens lif minskas och förwinna.

När så vår lefnadsaston nakades och wi stode färdiga att framträda för vår domare kunde wi med fast förtröstan säga: „Jag har ärligt bjudit till, tagande samwetet till rättensdöre för mina handlingar, mitt lif har varit ett sträfswande till förädling. Jag nedlägger mitt trötta hufwud i frid förbidande målet hwar till jag sträfwat: himmelen!“

Och derfor må timmarne ila,
Så lugnt wi gå till vår hwila.
Den bräckliga hälft ojs jorden gaf
Wi nöjde förtro åt vår ärliga graf.

IVle1
Kapsel
Kronqvist

valant nöbörte

adstradalf

1881

Strödda tankar

af

Hero.

[Olivia Kronqvist, f. Höglund]

Inne håll:

Försent.
Hjelpsamhet.
Trohet i det lilla.
Medgång.
Ofanning.
Rampen för tillvaron.
Dyckensflap.
Wäntighet.
Uppförande.

Nykarleby,

J. W. Nefslers boktryckeri 1886.

valant n66012

0196

MAV 1872

Handwritten notes or bleed-through from the reverse side of the page.

1872

För sent.

Huru mycket är ej „för sent“ här i werlden.

„O, hwi gjorde jag detta!“ sucka wi, och i ångern öfwer vår handling blandar sig det bittra medwetandet: nu är det för sent.

Wi stå som åstådare af lidandet och nöden, kanske den swaga handen kunnat till någon del afhjelpa bekymren och lifwäl kommer hjälpen mången gång för sent.

Härda, wredgade ord uttalas, som tända ofrid och owänskap i hjertat; wi återtog dem gerna efter lugnare besinning, men — för sent.

Stundom händer ju också det vår trätobroder ångrar sitt uppförande, afbeder sitt fel och samwetet jäger: „gif honom din hand och glöm er twist!“ men, den falska stoltheten upprejer sig, wi bortstöta den till förlikning erbjudna handen, det är för sent.

Om människorna tänkte först och handlade sedan, huru många samwetsqual och tårar wore dem ej då insparade. Ty det gifwes handlingar, som följa oss genom hela lifwet med sorg och bekymmer; wi gåfwe är af vårt lif för att få dem bortwagna från det förslutna, omöjligt! de tala till oss ur mångdens blickar och, längst af allt, i vårt eget hjerta.

Daliga qvinnor, till hwilkas äktenkap driffjedern varit fåfånga och begär att lysa, sitta i fattigdom och nöd, önskan de sig tillbaka friheten; deras lif är dubbelt bittert genom medwetandet: „detta hade du kunnat undwika, nu är det för sent.“

Mången man, som på spel och dryckenstap offrat sin förmodgenhet och hälsa, wille gerna i det nyktra medwetandets stund återtaga sina penningar, sin förlorade sinnesfritid, men — för sent.

Ja, „för sent“ är ett tungt uttaladt ord. Det ligger sanning i denna enkla wers:

„För sent! för sent! hur tungt det ordet klagar,
likt dödens ringning på vårt öra slår;

det täljer glömda pligter, spilda dagar,
förlorad rätt och tröst, hvars ljusa spår
i natt och dunkel släcks: Ut dessa orden
Gud nog för menstkans hårda hjerta ment,
att hon må ståda sin förlust på jorden
och sörja sin förlisning, men — för sent.

Hjelpsamhet.

„Möjligtvis hade jag kunnat hjälpa henne, men det är sådant besvär att låna; hon kan ju gå till någon annan!“

Ja, man kan gå till „någon annan“ och få ett nekande svar, afwen der.

Wänne en hjälpbehöfwande går åstad med ett lätt hjerta?

O, nej! det är ett tungt göromål att söka hjälp hos en främmande. Och mötes man af ett omildt: „jag kan ej,“ så nog kännas de owänliga orden som sten på börda.

Om man talar med de fattiga, hvilka nöden drifwit ut på den hårda tiggarestråten, så finner man att de rika gifwa minst. Orsaken härtill kan wäl ofta vara obekantskap med nöden, men det ginge ju an att taga kännedom derom.

Wänne det war Föresynens mening, när han belade ut de jordiska gåsworna så olika, att den rike skulle hålla allt för egen del?

Den, som gifwer åt den fattige, lånar åt Gud, heter det, och i hwens händer är wårt kapital säkrare?

De rika gifwa nog, torde någon inwända, de stora summor, som anslås till wälgörande ändamål, tala nog samt derom.

Men under den tid de stora summorna samlas hungar månget fattigt barn; wänne ej en jenn wälgörenhet „i smått“ wore bättre än en stor summa?

Det klingar wisserligen bra, när folket säger: „der går den hjälpsamma fru D., som skänkte flere tusen till hednamissionen,“ men en offentlig wälgörenhet stämmer ej öfwerens med orden: „låt ej den ena handen weta hwad den andra gör.“ — Den, som kan gifwa „i stort,“ borde af tacksamhet därför gerna gifwa „i smått.“

Styndsamt hjälp är ofta den bästa; den, som saknar dagligt bröd, blir ej mått med: „kom i morgon!“

Men det fordras urskilning när man gifwer.

De rika hafwa i allmänhet den föreställningen, att fattigdom och osnygghet följas åt, men, en fattig är ej alltid osnygg, ej en osnygg fattig. En gåsna utan estertanke kan blifwa ett hyende åt lätjan. Man kan mycket wäl vara fattig, utan att därför behöfwa vara wårdslös och osnygg. Men de, som besöka de fattigas hem, weta ej alltid detta. „Inte kan hon vara så utblottad, der såg så ordentligt ut.“ Och så går man till en annan nödlidande, der det ej är fullt så ordentligt.

Huru liknöjd är man ej att hjälpa sin nästa. Händer det stundom att samwetet talar, så söfmes det med: „nästa gång skall jag gifwa!“ Under tiden får den bortwisjade stå sig så godt han kan, suckande i sitt hjerta öfwer menniskors hårdhet.

En liten gåsna af godt hjerta är mången gång mera än „klingande gulb.“

Det finnes en sång der det står:

„Hwad i kärlet du ödmjukt gifwer,
Stall, hur ringa det synes än,
När af Herren det signadt blifwer,
Gifwa tusendefalbt igen.“

Trohet i det lilla.

Det betyder föga om wi stå högt eller lågt i lifwet, men huru wi stå på den plats wi blifwit stälda, det är wigtigare. — Jäde alla kunna komma till makt och höghet, men hwarje menniska kan göra sig aktad och omtyckt, dertill är hennes ställning hög nog. Det är bättre att vara en trogen tjenare än att stå som en otrogen, opålitlig herre öfwer andra.

Om en romersk flyktwatts trohet i det lilla berättas följande: „Tusen år efter det staden Pompeji förstördes genom ett vulkaniskt utbrott (jordbäfning) uppgräfwes ruinerna, och då fann man inwånarne begrafna just på den plats der de upp-
hunnos af den glödbande lavan.“

Somliga träffades i djupa hvalf, dit de flytt för att skydda sig, några funnos på gatorna, andra hittades i de högsta rum, dit de flyktat undan den rysliga förödelsten. Men wid stadsporten träffades ännu den romerske flyktwakt, stående på sin post, skelettets hand war ännu knuten kring swärdet, och hela gestalten stod der som en trogen, pålitlig wäktare.

Den ström af smältad glödmassa, som rullade ned utför bergets sidor och begrafte hela staden, rubbade ej honom från sin plats — och der fanns han tusen år efter stadens förstöring på den plats der pligten ställt honom."

War icke detta en trogen wakt — en man trogen i det lilla?

Allt försöka utföra sina åligganden wäl, deri ligger största äran. — En författare säger: „När du har fått klart för dig, hwad du är kallad att göra — antingen det nu är att anfordra en armé eller att soya en gata, att hålla rum för resande eller föra en åsarhäst — så sköt din kallelse med all din kraft, derför att det är din pligt, ditt nöje eller sjelfwa willoret för din tillworo. Kan du ej göra allt hwad du önskar, så kan du åtminstone göra ditt bästa."

Lifwets strid kan aldrig utämpas genom ombud, man måste wara sin egen hjälpare. Allwar, waksamhet och flit äro derwid goda bundsförwanter — och winner man ej framgång, så har man dock gjort hwad dernäst är det bästa — förtjenat den.

När lifskraften domnar, lefnadsdagen nalkas sitt slut då skola wi kanske få del af orden: „Du gode och trogne tjenare, öfwer ett ringa ting hafwer du warit trogen, jag skall fätta dig öfwer mycket — god in i din herres glädje."

Skalden säger:

„Hwad skall jag göra att mitt lif man mins?"

Om så ej sker,
om klocksans malm ej sjunger att du fins,
hwad är det mer?

På djupet är ju oceanen stum,
som bulltrar så;
din dygd är hafwet — men din ära stum,
blott stum derpå.

„Hwad skall jag göra för odödligt namn?"
Din pligt i dag!

„Som wången gjort, förglömd i grafwens famn!"
Det tror ej jag.

Tror du det namnet glöms i paradisi,
som du ej wet?

I himlen äras det af englars pris
i ewighet.

„Hur skall ett ewigt lif jag winna då?
Med trohet blott

hwar dag min pligt uppfylla, war det så?"
Ja, det är godt.

Förrän du denna lifwets konst lärt ut
ditt lif förgår,
men den sitt samwet' lyder, han till slut
död lefwa får."

Medgång.

Somliga menniskor blifwa kallade „lyckans gunstlingar," emedan de nästan alltid hafwa medgång i sina företag. Lifwet tyckes le mot dem, de äro ekonomiskt oberoende och deras husliga lif lemnar intet öfrigt att önska. Allt synes wara idel solljus och den hårdt pröfwade, af sorgen nedtryckta menniskan frågar sig sjelf: „hwarföre falla lotterna så olika?"

Männe en jenn medgång är något att önska sig? Och huru många af lyckans skötebarn bära wäl medgången wärdigt? —

Det blifwer en sådan wana att hafwa „med" i allt, att öfwermodet wäger och alstrar köld och liknöjdhet mot våra medmenniskor.

Dröspråket säger: „det fordras en stark rygg att bära lyckan" och detta besannas ofta. Den, som fått fast fot i werlden, tycker sig wara hufwudet högre än sin nästa. Högmödet tilltager, man förgäter alldeles lyckans owaraktighet och litat på sin wanliga „tur."

Om nu en sådan fäker menniska drabbas af ett hårdt slag har hon swårt att resa sig upp tillbaka, när deremot den af forgen tuktade och hårdt skolade mycket lättare kan bära motgången, emedan han är wan derwid.

Ödmjukheten sörwer djupt i den af lyckan omhuldades hjersta. Den, som har allt hwad han behöfwer, behöfwer wäl ej buga och krusa.

Mången bitter saga kunde täljas om hårdheten och öfvermodet hos dessa menniskor. Den gamla historien om den fattige mannens enda får kunde med stål tillämpas äfwen i våra dagar.

Sjelswifheten har en god hjälpare i medgången. Den, som är wan att ega allt, fäster ringa uppmärksamhet wid andras förfädelser. Ett likgiltigt: „kanske det ej är så swårt,“ blir ofta den enda medömkan den lidande får. Men i det egna hemmet saknas intet som kan göra lifwet gladt och sorgfritt.

Hwarföre äro lotterna så olika fallna? Ja, den frågan måste man ofta göra.

Den, som får lof att arbeta sig fram genom „egen kraft,“ får oftast en öppnare blick, en större kännedom af olika förhållanden, än den, som blott behöfwer uttala sin önskan för att se den uppfylld.

Medgång gifwer wänner, motgång pröfwar dem, heter det. Medgången kastar menniskan i werldens armar, motgången för henne stundom till Gud.

Intet borde göra menniskan så ödmjuk som medgång. Ty om hon frågar sig: „hwarföre följes jag af lyckan, när så mången annan har det swårt, är då jag något mera?“ — så borde hon wäl inse sin egen ringhet och söka afbetala Förhynens godhet, genom att sjelf wara god mot sin nästa. Men — huru många tänka på detta sätt?

Ofanning.

„Man kan omöjligt reda sig utan en ofanning; i nödfalla måste hwarje menniska ljuga litet, inte kan det nu skada så stort.“

Så tänker mången och rättar sitt uppförande derefter. „Nödfallslögn“ är något som anses lika nödwändigt som dagligt bröd, man kommer ej tillrätta derförutan. Och den „lilla“ ofanningen framkallar en större, det blir en wana att dölja sina verkliga tankar under en lögn.

När man ej tror sig kunna säga sanningen midt upp i ansigtet på en aman, då är det helt behändigt att taga ofanningen till hjälp och förgylla upp saken. — Hwem tänker wäl på all den oreda som lögnen förorsakar.

Vi äro fardiga att klandra vår nästa för det han ej talar sanning och förglömma att wi sjelfwa stå i lögnens tjenst.

Ofanning är ett ondt, som slagit rot nästan uti hwarje hem. Mannen fördöljer huru stor summa han förlösat, hustrun säger en ofanning för att dölja huru mycket penningar åtgått till kaffe och socker -- eller någon fäfang utgift. — Barnen taga exempel af föräldrarna och undångömma sina fel genom att ljuga. „När far och mor kunna tala osant, så hwad gör det om wi göra lika,“ tänka de.

Lögnen har gjort mången till tjuf, ljuga först och stjäla sen, det onda går hand i hand.

Det är sorgligt att tänka, det samma mun som uti nödens stund wänder sig till Gud under jammanwaron med sin nästa ljuger och nedswärtar sig, själunda kastande en mörk skugga öfwer den warelse som blifwit kallad „Guds beläte.“ — Lögnen är i sanning ett Kainsmärke som det borde wara hwarje sanningssältares första bemödande att motarbeta.

Om barnen lärde sig tala sanning, om man sade dem att att det är bättre bekänna ett fel än dölja det, då kunde måhända lögnen förlora sin styrka.

„Dwärf det onda i roten eller det wäxer öfwer dig,“ heter det.

Lögnaren winner ej förtroende; hwem kan lita på den som söker föra en bakom ljuset?

„Inte kan man tro honom, han ljuger så, säges det ofta, men få betänka att det redan i barnådomen fordras implantande af sanningen för att under lifwets lopp hålla fast wid densamma. — „Sanning består när lögn förgår“ — säger ordspråket och den som lärt sig värdera sanningen har lättare att undfly lögnen.

Familjelifwet har en stark fiende i ofanningen, ty twist och twedragt insinna sig der lögnen råder. Och hwad gagnar oss wår möda och arbete, om hemmets härd ej bjuder på ljustig hwila? —

När den ena familjemedlemmen wet att den andra talar sanning, att man kan lita på hans ord, så uppslår dem emellan ett förtroligare förhållande än om lögn och falskhet herstade derinne.

Om wi, i hwarje lifwets stiftet ihågkomme att ofanningen återfaller på oss sjelfwa — om ej genast så likwäl en gång — då skulle säkert antalet af lögnens tjenare förminskas.

Ja, det wore nog wårdt att följa uppmaningen af denna lilla wers ur wår barnabok:

„Fly lögn i allt ditt tal,
War redelig och sann
Och mins att lögnens smek
För Gud ej döljas kan!“

Rampen för tillwaron.

Menniskan är under hela sitt lif underkastad omsorg och bekymmer. Rampen för tillwaron börjar så fort wi få förstånd och kraft att taga wåra på oss sjelfwa. Det dagliga lifwet med sina otaliga småbehof och utgifter, nödgår oss att söka en utwäg till deras tillfredsställande.

En trägen och passande werksamhet är oss till god nytta: Arbetet kommer oss att glömma wåra bekymmer, ansträngningen sporrar wåra krafter och gör oss modiga och tillitsfulla. „Eget arbete gör boningen fär för dess mästare,“ heter det.

Hwad wi sjelfwa kunna åstadkomma till wårt bästa är oss kärare än det, som en främmande gjort för penningar.

Rampen för tillwaron är hård nog för mängen; de bleka, astårda gestalter hwilka irra kring landet tiggande sitt bröd äro tillräckliga bewis på det armob och bekymmer som denna dagliga strid medför.

Ja, mängen stadars warelse får kämpa hårdt nog för sin tillwaro — det strängaste arbete kan ej alltid afhålla fattigdomen.

Man hör ofta lyckligt lottade säga wid åsynen af ett armodets barn: „Hwarför söker ej denna unga, raske menniska arbete, utan drifwer tiggande kring?“

Åh, kanste hon mandrat från gård till gård, tålligt mottagande hårda, owänliga ord, emedan hon eger många små som sitta hungriga der hemma och wänta på brödet som mor gått ut att begära.

Tung måste den wandringen vara, ty icke kan det kännas lätt att färdas från dörr, till dörr öfwerlemnande åt andra menniskors barmhertighet omsorgen om sitt lufs uppehälle. — Och huru små och ringa äro ej wi menniskobarn under all wår sträfwan!

„Hwilken ibland Eder är, som med sin omsorg förmår sätta en aln till sin längd?“ frågar ju bibeln.

Wi stå alla i werldens tjenst och dag efter dag förswinner antingen under fåfänga, innehållslösa sträfwarden eller försöket att skaffa föda och, om möjligt, rikedom.

Penningen är den trollmakt inför hwilken nästan alla böja sig. — Man kan köpa sig anseende, men penningen kan ej förskaffa oss en sann, werkelig lycka.

Hwad hjälper det att kämpa för det jordiska om hjertat under tiden är tomt och glädjelöst.

Rampen för tillwaron tar wåra krafter så i anspråk att wi bortglömma allt annat. Wi göra oss till slafwar under wåra böjelser och tänka blott på huru wi fort skola nå målet.

Kommer så döden och öfwerkorsar wåra planer och berättningar och wi stå plötsligen wid målet — grafwen. Hwad hafwa wi uttänkt och gjort att denna fista boning må blifwa ljus och glädjefull? —

Motsträfwig, lifgiltiga och knotande under Guds wilje hafwa wi lefwat. Rampen för tillwaron har kommit oss att förgåta det wi afwen behöfde bereda oss en boning i wårt rättä fädernesland.

Skall det ännu wid grafwens rand gifwas tillfälle dertill? Måne det ej går som det står i den gamla psalmen:

„Kroppen lägges i jord igen,
Han röres ej mera än som en sten,
Förglömd all werldens ägor.
Wänner och fränder ta' penningar och gull,

Kroppen lägga de i swartan mull
Men godset wilja de wända.
O, menniska, o, menniska!
Du aktar ej hwart själen skall lända!"

Dryckenskap.

Om wi fråga: hwad är orsaken till det myckna eländet i werlden? skall swaret blifwa: dryckenskapslasten.

När wi betrakta den nöd och de många bekymmer dryckenskapen åstadkommer måste wi instämma i orden: dryckenskap är eländets fader.

En drinkares lif har idel skuggsidor, under rusjet swordomar och onda ord, i nyktert tillstånd olust och längtan efter ett nytt rus.

Då man betraktar en drucken menniska måste man fråga sig: „Är denna förslödade, osäkert gående warelse Guds beläte? Hwad fröjd kan ligga uti att förwandla en förständig menniska till ett oförnuftigt djur?

Äro wi ej nog belastade med plågor och sjukdomar utan att sjelfwa åstadkomma dem?

Huruuden skall den uppvärande ungdomen blifwa när den ständigt har dåliga exempel för ögonen?"

När man om lördagsqwällen gör en wandring genom staden möter man öfwerallt karlar med bränwinsflaskor i fickorna. Sfynerhet är detta fallet på helgdagsaftnar; då skall man till staden för att göra sig en glad stund och denna „glädje" består wänligen i omåttligt drickande.

„Far" sitter med någon granne på en förfäljning och sonen har följat sig till en hop kamrater — och karl den som kan dricka mest. Så kommer man i gräl och detta öfwergår stundom till slagsmål.

Men, det är ej allenast wår allmoge som hängiswit sig åt denna last; städernas inwånare tjena den i lika grad.

En drinkares hem utgör en kopia af honom sjelf.

Ofrib och otrefnad, fattigdom och bitterhet möta ögat när man inträder. Barnen krypa darrande kring, wana att att mö-

tas af slag och omilda ord. Hustrun ser den knappa dagspenningen gå till krogen och sorg och bitterhet få derwid insteg i hennes hjerta. Är ej den en onaturlig fader, som tager brödet från de fina för att göra sig en glad stund på närmaste krog? Ordspåret besannas här: „Den, som räcker sin hand åt synden gifwer den en stege att klättra på" — och den, som sänker sig i dryckenskapens dy, sjunker wiljelös till botten.

Dräkneliga äro de suckar och tårar dem drinkaren afpressar de fina; lade han dem på sitt hjerta skulle det säkert klappa af ånger och blygsel.

Swarje är af wårt lif är ett trappsteg på hwilket wi kunna stiga högre i wåra medmänniskors aktning och huru litet wärdar ej drinkaren sig sjelf när han ständigt sjunker nedåt.

Det är en sorglig sanning som psalmen uttalar:

„Godt hushåll är ett paradys
När nykterhet är inne;
Bland alla stånd bär den stort pris,
Det kan hwar man besinna.
Men det kan icke länge stå
När dryckenskap der wanfar,
Ty ser man många usla gå
Och hafwa syndatankar!" —

Wänlighet.

Hwad kan finnas mera tillfredsställande än åsynen af ett wänligt ansigte. Det solen är för naturen, är wänlighet för menniskan.

Solstrålen insmyger i de mörkaste gömmor, uppvärmer den kalla jorden och kommer fröet att gro. Wänlighet är människohjertats solstråle, som obemärkt intränger och upptinar äfwen en stenhård yta.

I werlden finnas så många menniskor och huru är det är det wäl bestäldt med deras wänlighet!

De kunna wåra uppmärksammas och artiga, för stunden, wid sammanträffandet med en främling eller i sällskap, men deras hemlif lemnar nycket öfrigt att önska.

Här trycka inga bojor, man får vara alldeles sig själf och den smula vänlighet, som en obekant har rätt att fordra kommer ej i fråga bland hemfolket.

Och likväl är det just inom familjekretsen som vänlighet är nödvändig — hemmet behöfver bäst folksenet.

Den, som blickar in i den fattiges koja får ofta se huru vänlighet slöjas på katten under det barnen drifwas undan med hårda ord.

Det är nu inte meningen att klandra människans wälwilja mot djuren men den, som kan bemöta ett djur wäl borde hafwa lätt att mot sina medmänniskor iakttaga ett godt uppförande.

Det stackars lilla barnet som stuffas bort af sin moder, emedan hon ej har tid med smekningar, blir slutligen så want wid hårda ord, att det själf börjar bruka dem, ty barnasinnets tager lätt intryck af sin omgifning.

Sälunda uppfostrar mången moder åt sig en owänlig, otacksam son, utan att förstå det hon själf lagt grund dertill.

Många tårar dem hon får gjuta wore henne besparade om hon annorlunda uppfostrat sitt barn.

En vänlig människa vinner förtroende och kan derigenom inverka på sin omgifning. Och huru mycket lyckligare gestaltar sig ej vårt eget lif genom ett godt bemötande. Ordspåret säger ju, „det man får skall man uppskåra,“ och följande lilla vers uppmanar:

„Tala vänligt med din nästa,
Det är himlens bud.
D, ianhända blir ert nästa
Möte inför Gud!“

Uppförande.

Som man bemöter en annan blir man själf bemött. Den, som vänlig wandrar genom lifwet, uppjudande all sin förmåga att utöfwa rättwisa i hwarje handling, vinner sina medmänniskors aktning och förtroende.

På vårt uppförande beror hufwudsakligen hwilken plats wi skola intaga i samhället.

Ett godt rykte, munnet genom anständigt lefwerne, vänligt umgängesfätt och enkla wanor utgöra den bästa rekommendation. Wadra kläder kunna ej undanskymma ett dåligt sätt; man må vara huru wälklädd och utstyrd som helst och uppföra sig illa så försvinner genast det goda intrycket, ja, de granna kläderna blifwa då endast en lysande skylt som utwijar egarens inre tomhet och fåfänga.

Det gifwes intet skänd, ingen klafs hwarest ej ett godt uppförande är af nöden.

Swarje människa är, mer eller mindre, beroende af en annan; uppföra wi oss wäl mot vår nästa kunna wi lättare påräkna hans hjelp när så behöfwes.

Godhet och vänlighet betala alltid egarens möda, när hårda ord och retligt lynne bortsköta och afsträcka hjälpsamheten.

En framstående författare säger: „Lifwet blir alltid till en stor grad hwad wi själfwa göra det till. Swart sinne skapar sin egen lilla werld. Det glada sinnet gör sin werld glad, och det misshandlade gör sin ledsam. Om våra åfigter om lifwet äro upphöjda, om wi betrakta det som en sfer för nyttig verksamhet, för ädelt lefwerne och ädla tankar, för arbetandet för andras wäl, lifsom för vårt eget, då blir det lyckligt, förhoppningsfullt och wälsignelserikt.“

Om deremot, wi anse det endast som ett tillfälle att winna egen fördel, njutning eller förstoring, då blir det fullt af mödor, oro och misräkningar.“ —

Den, som har ett stort mål för ögonen uppjuder all sin kraft för att nå det samma; ingen ansträngning är honom för stor, inga hinder för swåra, men han åsidosätter ej de tusen små saker som fordras innar han kan hinna fram, utan bjuder allvarligen till att roga åtgifwa på sig själf och sina pligter.

Den, som så gör, kommer säkrare fram än en person hwilken åsidosätter allt annat och rusar åstad, nedtrampande hwad som kommer i hans wäg.

Åtgifwande på detaljer hjälper oss att gifwa akt på oss själfwa.

Lifwet är en kedja sammansatt af tusende länkar hwilka hwar för sig äro små och obetydliga men när en faller bort bryter kedjan — de äro alla nödvändiga för att bilda ett helt.

Framgången beror till stor del på uppförandet.